

שו"ת ציץ אליעזר חלק טז סימן סו ד"ה א) מן

הבחנה בין הבא להתגייר ואינו מוכן לקבל עליו לקיים את כל המצוות לבין הבא להתגייר לשם מטרה מסוימת אבל מקבל עליו לשם כך לקיים מצוות.

א) מן הראוי להדגיש כי יש להבחין בין מי שבא להתגייר ואינו מוכן לקבל עליו לקיים כל מצוות התורה דאזי הו"ל זה גורם הפרעה בעצם התגיירותו, ז"א, שזה עיכוב בעצם הגירות, לבין מי שבא להתגייר בשביל מטרה ידועה אבל הוא מקבל עליו עבור כן לקיים כל המצוות, דבכה"ג אין זה עיכוב בעצם הגירות כשלעצמו אלא דבר זה מהווה גורם עיכוב על המקבלו, שלא יקבל אותו לגיירו, אבל אם עבר וקיבלו הר"ז גר, ורובן של גרים הבאים להתגייר המה על זאת הכוונה, וכמו שמבאר הרמב"ם בפ"ג מה' איסו"ב הי"ח, שמפני זה אמרו חכמים קשים להם גרים לישראל כנגע צרעת, מפני "שרובן חוזרין בשביל דבר זה ומטעין את ישראל וקשה הדבר לפרוש מהם אחר שנתגיירו". והרמב"ם מצביע להוכחה על כן וכותב "צא ולמד מה אירע במדבר במעשה העגל ובקברות התאווה וכן רוב הנסיונות האספסוף היו בהן תחילה". ובכל אלו המקומות לא בוטלו גירותן אלא נשארו בתוך בני ישראל.